

12

Zina

Zina kan het niet tegenhouden. Een onbedaarlijke lach klatert naar buiten, een lach als een vulkaanuitbarsting. De anderen staren haar aan, Mink is de enige die een beetje meegrinnikt. De lach doet haar hikken en slikken tot ze er zere ribben van krijgt.

‘Ja,’ zegt Blinker droogjes. ‘Als je erover nadenkt is het eigenlijk best grappig.’

‘Nou moe,’ hikt Zina. ‘Ben ik daarvoor helemaal hiernaartoe gekomen? Als mijn vader een robot is, dan ben ik de koningin van Jupiter.’ Ze staat op en kijkt naar Ravi. ‘Ik weet niet wat jij doet, maar ik ga. Ik dacht dat jullie me iets wijzer konden maken over wat er nou in zijn oren zit, maar hier heb ik helemaal niets aan.’

Hoofdschuddend loopt ze naar de deur. ‘Papa een robot... Ik wed dat hij daar ook goed om kan lachen.’

‘Wacht...’ Mink haalt haar in en verspert haar de weg. ‘Eh... je kunt hem beter niets vertellen.’ Hij kijkt even naar zijn zus. ‘Zeker niet over onze ontdekkingen.’

‘Laat me erlangs,’ mompelt Zina geïrriteerd.

‘Misschien kun je beter nog even blijven,’ zegt Blinker. ‘In ieder geval tot je ons verhaal hebt gehoord.’ Ze buigt zich weer over haar laptop en vervolgt: ‘Of jouw vader ook een robot is, dat weet ik niet zeker, maar we hebben genoeg bewijzen dat onze moeder er wel een is. Kijk.’ Ze draait de laptop naar Zina toe. Op het scherm ziet ze een foto van een vrouw in een keuken, haar rug naar de camera toe. Ze heeft lang rood haar en op haar rug kleven roze, groene en gele letters.

‘Koelkastmagneetjes,’ legt Blinker uit.

‘Die blijven allemaal plakken,’ zegt Mink. ‘Grappig, toch?’

‘Hoe kan dat nou?’ zegt Zina.

‘Het is niet zo moeilijk,’ zegt Mink. ‘Je neemt stiekem een magneetje in je hand en dan aai je haar even, of je doet alsof je een stofje van haar rug plukt, en dan... *plok!*’

‘Nee, dat bedoel ik niet,’ zegt Zina kribbig. ‘Hoe kunnen die dingen nou blijven plakken?’

‘Drie keer raden,’ zegt Blinker.

‘Je wil toch niet zeggen dat je moeder *van metaal* is?’

‘Haar hele frame is waarschijnlijk van metaal, en daaroverheen zit een laag van een of andere biokunststof die precies op huid lijkt.’

‘Pfff!’ proest Zina. ‘Jouw moeder is dan misschien een robot, maar mijn vader is de liefste vader van de wereld – hij kan onmogelijk een robot zijn!’

Ze voelt haar woede weer oplaaien, deze kinderen zijn gewoon gek, volslagen gestoord, ze roepen maar wat. Waarom is ze hier nog, in dit benauwde gebouwtje? Ze schuift Mink opzij. ‘Zoek het maar uit met je robotsprookjes. Ik ga naar huis, naar

mijn vader, en niemand waagt het om te zeggen dat *mijn vader niet echt is...*

Zina stokt, staat stil. Ergens heeft ze die woorden eerder gehoord. Ze probeert de gedachte weg te duwen. Het is alsof ze verstrikt raakt in een net, een net dat zich aan alle kanten sluit, hoe ze ook worstelt en zoekt naar een gaatje... 'En jij dan?!' roept ze tegen Ravi, die al die tijd zwijgend op zijn stoel is blijven zitten. 'Geloof jij deze onzin? Zeg dan wat!'

Maar Ravi zit als een spook naar zijn handen in zijn schoot te staren. Het duurt een hele tijd voor hij wat zegt. 'Ik heb wel honderdduizend keer mijn vader en moeder aangeraakt, omhelsd, hun hand vastgehouden.' Hij kijkt vragend naar Blinker. 'Hoe kan het nou dat ik al die jaren niets heb gemerkt?'

'Het gaat om zeer, zéér geavanceerde robots,' zegt Blinker. 'Ik had ook niet gedacht dat het mogelijk was om robots te bouwen die zo soepel bewegen en zo levensecht lijken.'

Zina wil het allemaal niet horen, maar het is alsof haar voeten vastgenageld zijn aan de grond.

'Maar,' stamelt Ravi, 'zijn ze mijn hele leven dan al...' Het woord blijft steken in zijn keel.

Blinker schudt haar hoofd. 'Dat denk ik niet. Ik weet niet wanneer het bij die van jullie gebeurd is, maar onze moeder is waarschijnlijk een jaar of drie geleden omgewisseld voor een robot. *Omgebotteld*, zoals wij het noemen.'

'Ja,' zegt Mink. 'Maar wanneer precies weten we niet. Want in het begin hebben we niets gemerkt. Het is meer dat je achteraf een paar dingen bedenkt, zoals: hé, vroeger zong ze toch liedjes? Slaapliedjes, verjaardagsliedjes of gewoon onder de douche? Nu nooit meer. Hoe zit dat bij jullie ouders?'

Ravi schudt langzaam zijn hoofd. 'Nee. Mijn ouders zingen eigenlijk nooit meer, nee.'

'Zie je,' zegt Blinker. 'Robots kunnen niet zingen.'

Zina snuift. 'Dus daarom moesten we daarnet die zangtest doen. Om te checken of we geen robots waren.'

'Waarom kunnen robots niet zingen?' vraagt Ravi.

'Ze kunnen wel op verschillende toonhoogtes spreken,' zegt Blinker, 'maar echt zingen is iets heel anders. Echt zingen, dat doe je niet met elektronica en speakers...'

'Nee, dat doe je met je binnenste,' flapt Zina eruit. 'Dat doe je met je hart, met je tenen, je hele lijf. Dan vergeet je alles om je heen, dan ben je alleen nog maar je stem. Je stem wordt een soort vuurtje waarmee je alles verlicht en verwarmt, een vuurtje waardoor je aan fijne dingen denkt, ook als die allang voorbij zijn.' Ze slaat haar ogen neer.

Het blijft stil. Ze voelt de ogen van de anderen prikken. 'Dus...' zegt ze dan maar. 'Dus natuurlijk kunnen robots niet zingen.'

'Precies,' zegt Blinker zacht. 'En... jouw vader?'

Alle drie staren ze naar Zina.

'Nou,' sputtert ze, 'mijn vader kan best zingen.'

'En... wanneer heeft hij dat voor het laatst gedaan?' vraagt Blinker voorzichtig.

'Weet ik veel!' snauwt Zina. 'Hij houdt er gewoon niet van. Dus dat zegt niks. Maar hij kan het best.'

'Vraag het hem maar eens.'

'Tsss.' Zina blaast een krul uit haar gezicht en zet haar handen in haar zij.

'En zwemmen...' zegt Mink. 'Vroeger gingen we nog wel eens naar het zwembad. Nu moet mijn moeder niets van water heb-

ben. Ik kan me haast niet herinneren dat ik haar in het water heb gezien.'

Ravi knikt. 'Mijn ouders willen nooit mee als ik ga zwemmen. Mijn vader voer vroeger op een schip, maar sinds hij daar een keer overboord is geslagen durft hij niet meer het water in.'

'Ja, ja,' zegt Blinker. 'En jouw vader, Zina?'

Zina probeert zich uit alle macht te herinneren wanneer ze haar vader heeft zien zwemmen. Haar vader in een zwembroek... Wanneer was dat? 'Ja! Vorige zomer nog. Toen hebben we samen gezwommen. In zee.'

'Dat is meer dan een jaar geleden.'

'Maar dat komt omdat hij een soort waterallergie heeft gekregen, daar kan hij niets aan doen...'

'...zegt hij,' mompelt Blinker.

'Hou toch op,' snauwt Zina.

Mink strekt zijn armen, maakt een sprong en gaat aan een houten balk hangen. 'Laat ze dat filmpje eens zien,' zegt hij terwijl hij een paar keer heen en weer slingert, en Blinker klikt een paar dingen aan op haar laptop. 'Mijn zus kan heel goed digitaal inbreken.'

'Nou, ja. *Inbreken...*' grijnst Blinker. 'Het is meer dat ik altijd wat gaatjes en kiertjes ontdek in de databeveiliging.' Ze draait de laptop naar Ravi.

Zina staat te ver weg om het goed te kunnen zien, maar heeft geen zin om dichterbij te komen. Ze hoeft het ook niet te zien, het is toch allemaal onzin.

'Deze beelden,' gaat Blinker verder, 'heb ik van een bewakingscamera van het tankstation bij ons in de buurt. Kijk.'

Ravi buigt zich naar de laptop. Zina zet toch maar een paar

passen dichterbij. Op het scherm zien ze de voorgevel van een pompwinkel. Een vrouw met rood haar verschijnt in beeld. Ze loopt moeizaam, met stramme benen. De deuren schuiven open en ze gaat de winkel binnen.

‘Dat is jullie moeder?’ vraagt Ravi.

‘Onze mammobot,’ antwoordt Blinker.

Na een tijdje stapt de vrouw weer de winkel uit, een flacon in haar hand.

‘Wat is dat?’ vraagt Ravi.

‘Smeerolie,’ antwoordt Blinker.

Op het scherm kijkt de vrouw naar links en naar rechts, draait de dop van de flacon en giet de dikke, donkere olie in haar mond. Ravi veert geschrokken naar achter en valt bijna van zijn stoel.

Zina slaat haar armen over elkaar. ‘Hm,’ broemt ze. ‘Dat is vast fake.’

De vrouw veegt haar mond af met de rug van haar hand, schudt haar armen en benen los, draait haar hoofd een paar keer en loopt opgewekt en soepel weer verder, alsof ze nooit stramme benen heeft gehad.

Blinker klapt haar laptop weer dicht. ‘Om de boel te smeren, denk ik. Jullie ouders doen het vast ook.’

Zina lacht schamper.

‘Maar...’ stamelt Ravi. ‘Als mijn ouders... robots zijn, en ze zijn net als jullie moeder een tijdje geleden... vervangen... Waar zijn onze echte ouders dan?’

Zina staart vragend naar Blinker, maar die haalt alleen diep adem. Voor het eerst heeft ze niet direct een antwoord. Ook Mink zwijgt, en peutert wat aan een gaatje in de brokkelige muur. Bui-

ten klinkt het ruisen van de beek. Binnen blijft het zo stil dat je er jeuk van krijgt. 'Nou?!' roept Zina.

Blinker schraapt haar keel. 'Ik weet het niet.'

Ravi ziet bleek. 'Leven ze nog wel?'

Blinker bijt op haar lip. 'Ik wou dat ik het wist.'

'Nou, ik weet het wel,' sneert Zina. 'Mijn vader is zo levend als maar kan, die zit nu thuis op mij te wachten. Die is nooit vervangen. Hij heeft alleen... iets gek met zijn oren. En nu ga ik echt naar huis.' Ze stampst weg, trekt de ijzeren deur open en slaat die met een galmende klap achter zich dicht.

Eenmaal buiten haalt ze diep adem. Kon ze alles wat ze in dat bedompte hol heeft gehoord maar meteen weer vergeten.

Ze grist haar fiets van de muur en wil net opstappen als Mink naar buiten komt rennen. Hij blijft voor haar staan en krabt in zijn haar. 'Euh... niets vertellen, hè? Zeker niet tegen je... eh... tegen je vader.'

'Ik kijk wel uit,' zegt Zina. 'Iedereen zou me voor gek verklaren.'

'Oké.' Mink glimlacht ongemakkelijk. 'Heel goed. Nou. Tot later!'

'Dat denk ik niet,' mompelt ze. Dan zet ze haar gewicht op de trappers en hobbelt over het gras het terrein af, het pad op, en sjeest ervandoor.